

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **Y.P.** narozený dne ..., státní příslušnost Ukrajina
trvalým pobytem ...
zastoupený Mgr. Michalem Poupětem, advokátem,
sídlem Konviktská 24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26668-2/ČJ-2018-930310-V244 a CPR-26668-3/ČJ-2018-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení obou výše označených rozhodnutí žalované. Rozhodnutím ze dne 10.1.2019 č.j. CPR-26668-2/ČJ-2018-930310-V244 bylo žalovanou rozhodnuto, že rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce 6 měsíců se potvrzuje a odvolání žalobce se zamítá. Druhým rozhodnutím žalované ze dne 10.1.2019 č.j. CPR-26668-3/ČJ-2018-930310-V244 bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla žalobci podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v jeho platném znění (dále jen „správní řád“) uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění ve výši 1 000 Kč ve lhůtě 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce v **žalobě** namítal, že celé řízení o správním vyhoštění je v rozporu s českými a evropskými právními předpisy, když jednání žalobce nepředstavuje porušení žádného z těchto právních řádů, což podle žalobce dokládá i prohlášení Evropské komise, které měla žalovaná při rozhodování k dispozici. Dále žalobce namítal, že správní řízení bylo zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které žalobce namítal již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle žalobce lze zcela důvodně pochybovat o souladu rozhodnutí o správním vyhoštění s právními předpisy a žalovaná měla podle žalobce zahájit přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu a vzhledem k hrozící vážné újmě odložit vykonatelnost dotčeného rozhodnutí.
3. Podle žalobce správní orgány nepodloženě odmítly aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, jelikož žalobce je zaměstnancem polské společnosti ASSU SP. Z O. O. a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU- přeshraničního poskytování služeb. Žalobce měl za to, že se nacházel na území České republiky zcela v souladu s právními předpisy, když sem byl pouze vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost FRESA solution s.r.o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem EU podle žalobce potvrdila ve svém vyjádření i Evropská komise.
4. Žalobce v **žalobě** v celém rozsahu napadal i rozhodnutí žalované o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o povinnosti náhrady nákladů správního řízení o vyhoštění.
5. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** uvedla, že plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty uvedených v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. V rámci předmětného řízení o správním vyhoštění byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. S ohledem na výše uvedené, žalovaná k aktuálně uplatněným žalobním námitkám odkázala taktéž na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť měla za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádala se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, i s tím, co uvedl žalobce.
6. Žalovaná dále uvedla, že je přesvědčena, že v odvolacím řízení postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a ze své strany neshledala žádné porušení zákonných ustanovení.

7. V návaznosti na výše uvedené tak žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.
8. Ze **správního spisu** soud zjistil následující skutečnosti: dne 15. 5. 2018 byla prováděna pobytová kontrola Policií České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odborem cizinecké policie v součinnosti s Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj, dále jen („OIP“) ve vnitřních skladových prostorách společnosti Penny Market s.r.o.. Pobytová kontrola byla zaměřena na neoprávněné zaměstnávání cizinců. Žalobce předložil k prokázání své totožnosti cestovní doklad Ukrajiny č. x, vydaný na jméno Y.P., nar. ..., stát. přísl. Ukrajinská. V cestovním pase měl vyznačené národní vízum č. x vydané Polskou republikou s platností od 05. 05. 2018 do 29. 1. 2019 typu „05A“, s vícenásobným vstupem a délkou pobytu 180 dnů. Dále měl v cestovním dokladu otisk přechodového razítka se vstupem na území schengenského prostoru ze dne 08. 05. 2018. Hlídka pojala podezření, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem byl účastník řízení dne 15. 5. 2018 zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. a) v návaznosti na § 27 odst. 2 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Na místě pobytové kontroly byl přítomen koordinátor firmy FRESA solutions s.r.o., který hlídce uvedl, že účastník řízení pracuje v Penny Marketu s.r.o. pod jejich firmou, docházka je evidována v písemné podobě, a smlouvu mezi zaměstnancem a firmou FRESA solutions s.r.o. mají v sídle v Praze. Při kontrole žalobce nepředložil povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce. Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení vyplynulo, že byl ve společnosti Penny Market s.r.o. zaměstnán alespoň 4 dny před zajištěním. Na základě těchto skutečností bylo dne 16. 5. 2018 s žalobcem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.
9. V **protokolu o výsledku účastníka** správního řízení ze dne 16. 5. 2018 žalobce mimo jiné uvedl, že z Ukrajiny vycestoval přibližně dne 8. 4. 2018. O práci v České republice se dozvěděl na Ukrajině od krajanů, kteří mu řekli, ať si zařídí polské vízum a poté zavolá panu V.M. Polské vízum si žalobce zařídil sám. Po převzetí víza a obdržení instrukcí od pana M. odcestoval žalobce do ČR. Jel osobním vozidlem, kterým ho vezl nějaký Ukrajinec. Ten ho přivezl rovnou do Dobřan, kde se setkal s panem M. Pan V.M. měl žalobce přihlásit k pobytu na cizinecké policii a dát mu podepsat papíry legalizující žalobcův pobyt zde. Poté se žalobce ubytoval. Asi 10. 4. 2018 nastoupil do zaměstnání, bylo to v Penny Marketu ve skladu. Do práce chodil ty 4 dny na 6:00 hod. ráno a pracoval různě dlouho, vždy zastupoval české zaměstnance firmy, kteří ten den nepřišli do práce. První den v práci prošel školením na BOZP, na kterém byl se svou přítelkyní, se kterou se seznámil přes internet, a kvůli které taky přicestoval do Čech. Žalobce měl v minulosti české schengenské pracovní vízum s platností do 9.3.2018. Po uplynutí víza mu bylo řečeno, že musí 3 měsíce počkat na Ukrajině, než požádá o nové. Avšak na Ukrajině od krajanů se dozvěděl, že nemusí čekat, pokud si zařídí polské vízum, na které může v ČR také legálně pracovat. Peníze za práci žádné nedostal, ani zálohu. Ubytování se mělo žalobci strhávat z platu. Za legalizaci práce v ČR měl žalobce také zaplatit částku stejnou jako za ubytování. Žalobce dále sdělil, že pracuje pro firmu ASSU. Účastníkovi řízení dle sdělení Úřadu práce České republiky č.j. UPCR-PJ-2018/6878 ze dne 17. 5. 2018 bylo Úřadem práce České republiky vydáno povolení k zaměstnání s platností od 10.12.2017-9.3.2018 pro zaměstnavatele Vidininvest s.r.o., jiné povolení vydáno nebylo, tj. účastník řízení neměl v době kontroly platné povolení k zaměstnání.

10. Na základě výše uvedeného správní orgán I. stupně rozhodl dne 24. 7. 2018 o vydání správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců na dobu šesti měsíců a žalobci přitom poskytl lhůtu 15 dnů k vycestování z území České republiky. Rozhodnutí odůvodnil tak, že vzhledem k tomu, že byl žalobce minimálně 4 dny zaměstnán ve firmě Penny Market, aniž měl povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, naplnil tak zákonné podmínky stanovené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění cizince.
11. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání. Ve svém odvolání namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 63 odst. 3 správního řádu, že správní orgán I. stupně neaplikoval § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, a neuvedl, proč nepovažoval spolupráci mezi ASSU SP. Z O. O., žalobcem a společností FRESA solution s.r.o. za poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU. Dále žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán dostatečně nezjistil stav věci, a že nakonec své rozhodnutí postavil na závěru, že žalobce vykonával na území ČR práci bez oprávnění, ačkoliv podle žalobce takové oprávnění nepotřeboval. Žalobce pokračoval námitkou, že správní orgán I. stupně neprovedl navrhované důkazy, ani se blíže nezabýval důkazními prostředky předloženými právním zástupcem účastníka. Žalobce podal odvolání i proti souvisejícímu rozhodnutí o uložení povinnosti nahradit náklady řízení o vyhoštění.
12. Napadeným rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019 bylo podané odvolání zamítnuto a žalovaná potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaná své rozhodnutí odůvodnila zejména tím, že nezjistila žádné z namítaných pochybení v prvoinstančním rozhodnutí. K námitkám žalobce se žalovaná zabývala na stranách 6-11, přičemž se znovu podrobně zabývala interpretací ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a dospěla k názoru, že žalobce v žádném případě nesplňuje podmínky pro aplikaci daného ustanovení, neboť činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky, svou povahou naplňovala znaky závislé práce, a nejednalo se tak o poskytování přeshraničních služeb. Žalovaná tedy vyhodnotila, že žalobce potřeboval pracovní povolení, jak je stanoveno v § 178b zákona o pobytu cizinců v souvislosti s § 89 zákona o zaměstnanosti. Žalovaná dospěla k názoru, že prvoinstanční rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, jelikož bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že takové povolení potřeboval, a výjimka stanovená v ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se na něj nevztahuje.
13. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaná i žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým postupem a soud neshledal důvod pro takový postup dle § 51 odst. 1 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
14. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního*

předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

16. Ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti stanoví, že: „*Povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.*“
17. Soud v posuzované věci hodnotil toliko to, zda byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán.
18. K první žalobcově námitce, že celé řízení o správním vyhoštění bylo vedeno zcela v rozporu s českými i evropskými právními předpisy, soud uvádí následující. Žalovaná se ve svém rozhodnutí dostatečně zabývala výkladem jak českého práva, tak evropského práva v souvislosti s § 98 písm. k) i s pojmem „poskytování služeb“. V daném případě se soud ztotožnil s učiněnými závěry správních orgánů, že účastník řízení sice uzavřel pracovní smlouvu s polskou společností ASSU, avšak od samého počátku věděl, že bude vykonávat práci na území České republiky, tedy mimo území Polské republiky, s tím, že prostřednictvím polského víza a polské společnosti „zlegalizuje“ svou činnost na území ČR. Na území České republiky přicestoval dne 8. 4. 2018 a ve skladu společnosti Penny Market vykonával pracovní činnost minimálně ode dne 10. 4. 2018.
19. Z obsahu spisu a z rozhodnutí má soud bez jakýchkoli pochybností za prokázané, že žalobce v době nejméně od 10. 4. 2018 do 15. 4. 2018 vykonával závislou práci tak, jak ji definují platné zákony ČR, například zákon č. 262/2006, zákoník práce v § 2 odst. 1, bez povolení k zaměstnávání. Dále má soud za prokázané, že v případě žalobce se nikterak nejednalo o přeshraniční poskytování služeb, když ze správního spisu jasně vyplývá, že žalobce cestoval z Ukrajiny rovnou do ČR, kde byl zaměstnán ve firmě Penny Market s.r.o., přičemž polské vízum mu sloužilo spíše jako vstupenka do schengenského prostoru. Žalobce neměl v úmyslu pracovat na území Polské republiky a celou dobu věděl, že bude pracovat v ČR. Pro společnost ASSU nikdy skutečně nevykonával práci, z čehož je patrné, že tato společnost se svou činností pomocí smlouvy o poskytování služeb se společností FRESA solution se sídlem v ČR snaží vydávat za přeshraniční poskytování služeb, ačkoliv je jasné, že společnost ASSU se spíše zaměřuje na poskytování pracovní síly (resp. vysílání cizích státních příslušníků za prací do ČR), nikoliv na poskytování služby. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce pracoval na území ČR bez pracovního povolení a polská společnost ASSU tak fakticky fungovala jako pracovní agentura. Na uvedeném závěru ničeho nemění ani formálně uzavřené obchodní smlouvy mezi několika zainteresovanými společnostmi, ani že polský zaměstnavatel neposkytl žalobce společnosti Penny Market s.r.o. přímo, nýbrž prostřednictvím společnosti FRESA solution s.r.o. K otázce přeshraničního poskytování služeb se již mnohokrát vyjadřoval jak Nejvyšší správní soud, tak soudy EU.
20. Soud opírá své závěry o ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který ve svých rozhodnutích dospěl k názoru, jenž lze aplikovat i na případ žalobce: „*Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské*

unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh.” (srov. rozsudek NSS č.j. 2 Azs 289/2017-31 ze dne 31. 1. 2018).

21. Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že s ohledem na podklady ze správního spisu výjimku z povinnosti cizince mít povolení k zaměstnání nelze vztáhnout na zde posuzovaný případ, jelikož žalobce na území ČR vykonával činnost, která naplnila znaky závislé práce, tudíž byl povinen mít patřičné oprávnění. Lze tedy shrnout, že žalobce nebyl na základě víza vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat práci na území České republiky. Výkon práce cizincem v ČR je podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány, kterým žalobce nedisponoval, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. Nelze též přisvědčit námitce žalobce, že se na něj vztahuje výjimka z povinnosti mít takové oprávnění podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť se nejedná o cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie. Soud proto shledal tuto žalobní námitku nedůvodnou.
22. K námitce žalobce, která směřovala proti rozhodnutí žalované o povinnosti nahradit náklady řízení o správním vyhoštění, soud uvádí, že žalobce v žalobě nespecifikoval, v čem spatřuje porušení svých práv, neuvedl tedy konkrétní žalobní body, napadal toto rozhodnutí pouze v obecné rovině. K tomu soud dodává, že uvedené rozhodnutí je úzce spjato se samotným rozhodnutím o vyhoštění žalobce, a tak v důsledku toho soud odkazuje rovněž na argumentaci výše. Jelikož soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí o vyhoštění, bylo zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem (§ 79 odst. 5) v rozsahu dle § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., aby správní orgán rozhodl o povinnosti uhradit náklady řízení v důsledku toho vzniklé. Při vydání tohoto rozhodnutí žalovaná správně aplikovala zákonná ustanovení a soud nezjistil žádné pochybení, které by musel zkoumat z úřední činnosti. Soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.
23. Rozhodnutí správních orgánů v obou stupních měla oporu ve spisovém materiálu, z něhož bylo možné spolehlivě zjistit skutkový stav věci. Rozhodnutí taktéž netrpěla vadou nepřezkoumatelnosti. Z odůvodnění rozhodnutí byla jasně patrná východiska správních orgánů, jejich úvahy i logické závěry. Žalovaná řádně vypořádala uplatněné odvolací námítky. K námitce žalobce, že žalovaná měla zahájit přezkumné řízení, soud konstatuje, že pokud měl žalobce za to, že lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy, mohl podat podnět k zahájení tohoto řízení. Navíc vzhledem

k poměrně krátké lhůtě pro podání žaloby ve věci vyhoštění a zároveň stanovené lhůtě pro rozhodnutí soudu je rozhodnutí přezkoumáváno právě v řízení o žalobě, a to v krátkém časovém horizontu. Tímto má soud i tuto námitku za nedůvodnou.

24. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. března 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně